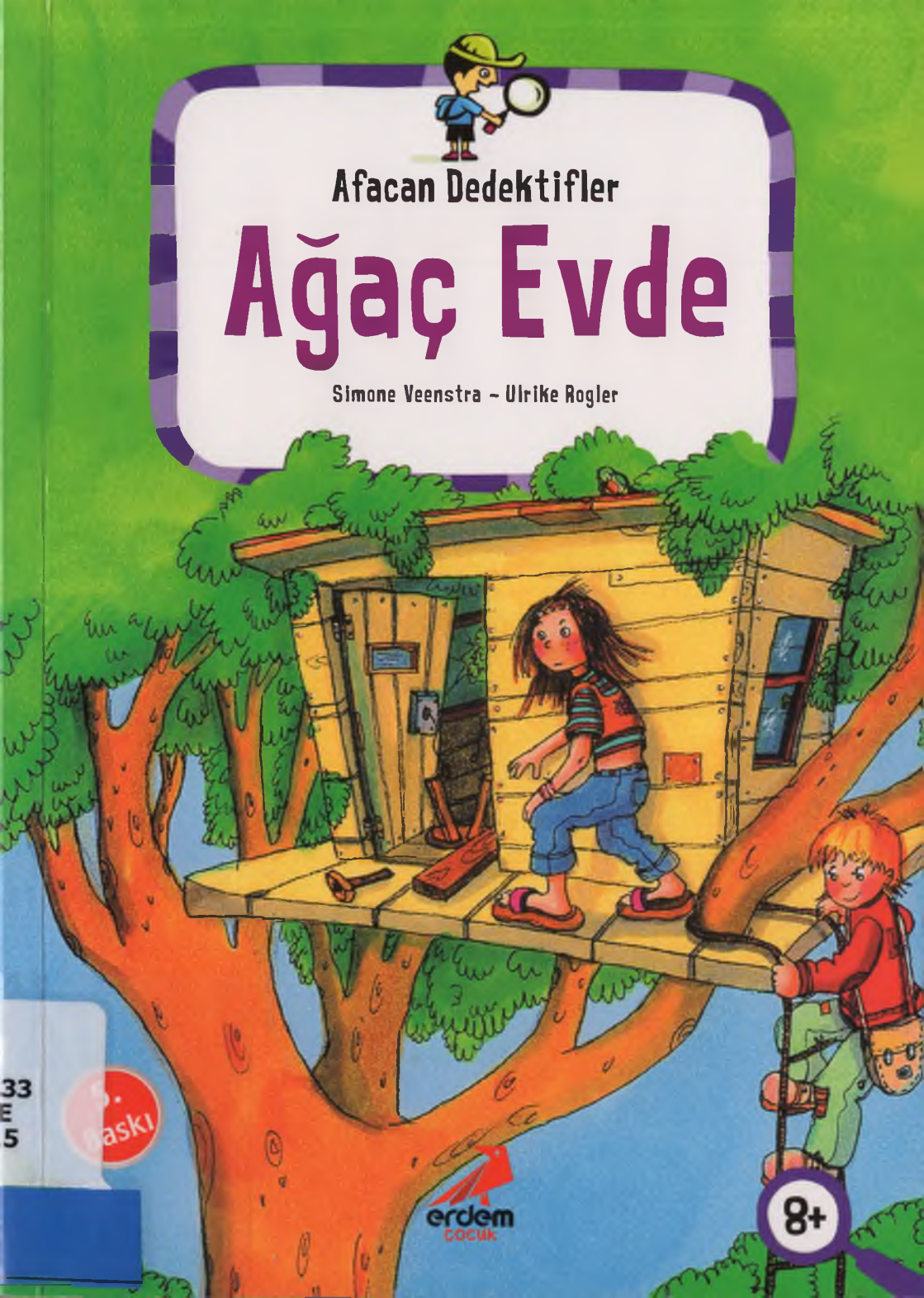
Afacan Dedektifler
Ağaç Evde
Simone Veenstra - Ulrike Rogler
erdem
çocuk
8+

Afacan Dedektifler
Ağaç Evde

Ağaç evde olay! Uzman dedektifler dikkat!
Olayları çözmek istiyorsanız çok dikkatli olmalısınız. Çilek lekesi ekibinin tahta arabasının üzerindeki garip izler, derenin zehirli suyu ve korkusuz üçlünün ağaç evinde esrarengiz hırsızlık...
Sadece çok dikkatli okuyanlar suçluları bulabilir.
Bu yeni anlatım tarzıyla okuma isteği artırılır, eğlenceli bir üslupla okunan metni anlama yeteneği geliştirilir.

AFACAN DEDEKTİFLER

1. Deniz Fenerinde
2. Ağaç Evde
3. Okulda
4. Futbol Kulübünde
5. At Çiftliğinde
6. Hayalet Adasında
7. Midilli Kulübünde
8. Hayvanat Bahçesinde
9. Harabe Kalede
10. Tatil Kampında

9 789755 016641

erdem YAYIN GRUBU
erdemyayinlari.com

Afacan Dedektifler

AĞAÇ EVDE

Yazan: Simone Veenstra - Ulrike Rogler

Çeviren: Işık Çakır

Resimleyen: Gisela Dürr

erdem
çocuk

ISBN 978-975-501-664-1

Lesefix Ratekrimis - Tatort Boumhaus
© 2006, Gondrom Verlag GmbH
Kapak illüstrasyon: Gisela Dürr
İç illüstrasyon: Gisela Dürr

Afacan Dedektifler Ağaç Evde
© 2007, Gondrom Verlag GmbH
© 2012, Gondrom Verlag GmbH
© 2007, Çeviren: Işık Çakır
© 2012, Sedir Yayınları

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok
Avcılar/İstanbul Tel: 0212 412 17 77
Matbaa Sertifika Numarası: 12027

I. Baskı: İstanbul, 2007 (3000 adet)
II. Baskı: İstanbul, 2010 (3000 adet)
III. Baskı: İstanbul, 2012 (3000 adet)
IV. Baskı: İstanbul, 2014 (3000 adet)
V. Baskı: İstanbul, 2015 (3000 adet)

erdem çocuk

SEDİR YAYINLARI A.Ş.
İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46
Başakşehir 34490 İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@erdemyayinlari.com www.erdemyayinlari.com
Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

İÇİNDEKİLER

1. OLAY: KORKUSUZ ÜÇLÜ 5

2. OLAY: TAHTA ARABA YARIŞI 16

3. OLAY: ENGELLİ YARIŞ 28

4. OLAY: GÖZETLEME KULESİ 38

5. OLAY: ZEHİRLİ DERE 50

6. OLAY: BAL KABAĞINA SALDIRI 63

7. OLAY: ÇEKMECEDEKİ TAVŞAN 76

1. OLAY

KORKUSUZ ÜÇLÜ

Kay kararlıydı.

- Önce parola, diye diretti.

Hâlbuki Murat ve Vladi ip merdiveni üç metre kadar tırmanmışlardı bile. Murat iç çekerek,

- Tamam, tamam. Biz korkusuz üçlüyüz. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için.

Sözünü bitirdikten sonra da ağaç eve girdi.

Vladi onu takip ediyordu.

- Bu ne biçim şey! Dışarıda sallanıp durmak çok mu hoşuna giderdi?

Kay onu hiç dinlemiyordu bile. İp merdiveni çekip cep lambasını açtı. Murat sırt çantasını açıp kocaman bir çikolata ve elma suyu çıkararak sevinçle,

- Erzaklarımız, dedi.

Üç arkadaş örtülerle kaplanmış yerde oturup çikolata ve cips yiyorlardı. Tatilin ilk haftalarında Murat'ın babasıyla birlikte gizli ağaç evlerini yapmaya başlamışlardı.

Sonunda ev tamamlandı. Üç arkadaş çok gururluydu. Burada onları gerçekten kimse bulamazdı. Evlerini çok güzel gizlemişlerdi.

Her gün, değişik yollardan gizlice ağaç evlerinde buluşup dilediklerince vakit geçiriyorlardı.

Kay, afiş boyama çalışıyordu ve yerlerin lekelemesinden kimse rahatsız değildi. Vladi en sevdiği şarkıları bağıra bağıra söylüyordu. Murat ise robotunu tamir ediyordu.

Burada her şeye izin vardı. Canlarını sıkan her şey hakkında serbestçe konuşabiliyorlardı. Kay iç çekerek,

- Yarın gelemiyorum. Her zamanki gibi kız kardeşimle yüzmeye gitmem gerekiyor, dedi.

- Ufaklığın arkadaşı yok mu?

- Var ama ben ona kulaç atmayı öğreteceğim. Annem ve babam bu konuda kararlı.

Vladi ağzını tıka basa cipsle doldurmuş, bir yandan da konuşmaya çalışıyordu.

- Harika! Keşke benim de kardeşlerim olsaydı da arada sırada onlarla bir şeyler yapabilseydim.

Diğer ikisi, ona sanki çıldırmış gibi bakıyorlardı.

- Benimkileri seve seve alabilirsin, diye koro hâlinde iç çektiler, sonra da çılgınlar gibi güldüler. Vladi sadece omuzlarını silkti. Kay ve Murat'ın neyi bu kadar komik bulduklarını anlayamamıştı.

Kay ertesi gün kardeşi ile yüzmeye gitmişti. Birden kardeşinin neşeli sesi duyuldu.

- Yuppiiiiii!

Mari suya öyle bir atlamıştı ki Kay'ın birkaç sınıf arkadaşının keyif çattıkları şezlonglara kadar su sıçramıştı.

Şişman Freda korkuyla havaya sıçrayıp ördek gibi bir ses çıkarmıştı. Kay utanmasaydı gülecekti. Islanan Freda öfkeyle soluğu, gururla havuz kenarında sallanan Mari'nin yanında aldı. Eyvah, şimdi kıyamet kopacaktı.

Kay, Freda'nın nasıl Mari'ye çıkışarak ve tehdit ederek yumruğunu

yüzüne doğru salladığını görebiliyordu. Mari de her zaman kendini zor duruma düşürüyordu. Ama Kay, Mari'nin dehşet içindeki yüzünü görünce her şeyi bir anda unuttu. Kimse kardeşine bu şekilde davranamazdı.

İkisine doğru koşarak,

- Hey! Kendi yaşında birine kafa tut, diye bağırdı.

Mari, havuzdan denizmaymunu kadar çevik ve hızlı çıkıp ağabeyinin arkasına saklandı.

Karşılıklı duruyorlardı. Freda öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, soluyordu. Mari, ağabeyinin her şeyi yoluna koyacağından emindi.

Şişman çocuk tıslayarak konuşmaya başladı.

- Sen kime satışıyorsun sümüklü böcek! Yükseklik korkun olduğu için tırmanma direğine çıkamayan sen değil misin?

Mari kavgacı bir tavırla,

- Bu doğru değil! Benim ağabeyim senin üç katın büyüklüğünde ağaçlara tırmanıyor. Ondan sonra orada spor hareketleri çalışıp evler yapıyor. Yaaa, diye bağırıp dilini çıkardı.

Bu arada diğer çocuklar da gelmişti. İçlerinden bir tanesi:

- Şuna bak, karşımızda bir ağaç erkeği duruyor.

İkinci bir oğlan:

- Belki de maymun arkadaşları için yukarıya ağaç tuvaleti de yapıyordur, diye kıkırdadı.

- Maymun tuvaletiii...

Bütün havuzda bu ses yankılanıyordu. Kay başını salladı. Hiç bu kadar saçma bir şey duyulmuş muydu?

Bu arada arka taraftan bir ses duyuldu:

- Bu maymunlar burada isyan mı çıkardılar?

Arkada Murat ve Vladi duruyordu. Kay rahatlamıştı. Biraz desteğin hiç zararı olmazdı.

Şişman Freda küçümseyerek baktı.

- Bu üçü yine birbirini buldu. Duyduğuma göre aşağıda kimse sizinle oynamadığı için ağaçlara tırmanıp duruyormuşsunuz. Belki bize yeni, şık tuvaletinizi gösterirsiniz, diye alay etti.

Diğerleri kıkırdamaya başladılar. Murat başını salladı.

- Bunu daha fazla dinlemeye niyetim yok. Hadi gidelim. Patates kızartmasına ne dersin Mari?

Mari sevinerek,

- Çikolatayı tercih ederim, dedi.

Kay rahatlamıştı.

- Benim kardeşime tuzlu bir şeyden bahsetmemelisin, dedi.

Dördü Freda'ya arkasını döndü.

Fakat yemekten sonra bisikletlerinin yanına geldiklerinde ikinci bir şok ile karşılaştılar. Birileri bisikletlerinin lastiklerini indirmişti. İyice sinirleri bozulmuştu.

Bisikletlerini iterek yürümeye başladılar. Kay:

- Faaliyet toplantısı! Saat altıda kulüp evinde, diye talimat verdi. Diğer ikisi sessizce onayladılar.

Mari sevinçle,

- Ah evet, bir şeyler düşünmemiz lazım, dedi.

Kay hemen geri çevirdi.

- Hayır, sen bir güzel evde kalacaksın. Bizim kulüp evimiz kızlara göre değil. Hele küçük kız kardeşlere göre hiç değil!

Mari arkasını döndü ve öfkeyle eve doğru tepinerek yürüdü. Korkusuz üçlü ağaç evinde ne kadar düşündüyse de akıllarına elle tutulur bir plan gelmedi.

Vladi:

- Şık bisikletlerinin havasını indiririz.

Murat:

- Veya evlerinin kapısına maytap koyarız.

Kay keyifsizce ağzını büzdü.

- Hiçbiri değil. O kadar iyi bir şey bulmalıyız ki hayat boyu unutmasınlar, dedi.

Susmaya devam ettiler.

Ertesi gün, düşünmeye devam etmek için ağaç evde buluştular. Bir de ne görsünler! Bir gün önce birisi eve girmişti.

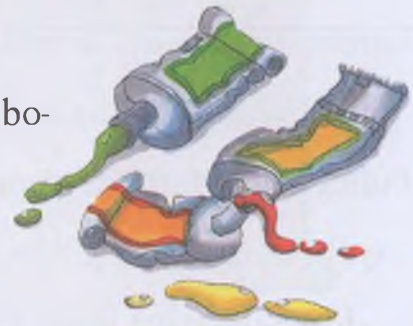

Her yerde üzerine basılmış boya tüpleri duruyordu. Kay'ın da resim kâğıdı yok olmuştu. Vladi öfkeyle,

- Hey birisi malzemelerimizi çalmış, dedi.

Sonra ağzına bir avuç cips atarak,

- Allah'tan hepsini değil, diye devam etti.

Üç arkadaş öfkeden çıldırmış gibiydi. Freda'nın bu hainliğinin hesabını sormaya karar vermişlerdi. Ama tam ağaçtan inip köye doğru yola çıkmışlardı ki durduruldular. Murat'ın kardeşi caddenin karşısından onlara sesleniyordu:

- Bunu mutlaka dinlemelisiniz. Çok komik!

Murat fren yapıp,

- Ne o, diye sordu.

- Küçük sınıfların korkulu rüyası Freda'yı tanıyorsunuz, değil mi?

Üç arkadaş sessizce başlarını salladılar. Murat'ın kardeşi anlatmaya devam etti:

- Bugün, her zamanki gibi arkadaşlarıyla havuzda buluşmuş. Orada ne yaptıklarını Allah bilir. Herhâlde zayıfları kızdırmak gibi şeyler...

Kay sabırsızca lafını kesti.

- Evet, evet. Eee?

- Oradan dışarıya çıktığında bir de ne görsün! Bisikleti kartonla kaplanmış ve üzerinde...

Bu sırada o kadar kuvvetli güldü ki gözünden yaşlar boşandı. Sonra kendini toparlayıp anlatmaya devam etti:

- Bu bir umumi maymun tuvaleti... Bir maymundan bütün maymunlara, yazıyor.

Şimdi çekinmeden kıkırdıyordu. Üç oğlan da gülmeye başladı. Kay:

- Böyle bir şey hiç aklımıza gelmezdi, diye itirafta bulundu.

Vladi muzip bir gülümsemeyle,

- Doğru. Ve şimdi bizim kulübemize kim girdi biliyorum, dedi.

Diğerleri şaşkınlıkla ona bakıyordu. Murat:

- Bununla ne ilgisi var, diye sordu.

Vladi:

- Çok basit. Bizim korkusuz dördüncü arkadaşımız tabii!

SORU: Vladi ne demek istiyor?

2. OLAY

TAHTA ARABA YARIŞI

Babu ve Nils çatıyı taşıyan çapraz balkonda karşılıklı oturmuş, ellerinde çivi ve çekiçle çalışıyorlardı. Tomas yukarıya bir tahta uzattı. Nils ve Babu onu çatıya yerleştirdiler. Bu sondu.

Çiviyi tahtaya Nils'den daha çabuk çaktığı için Babu:

- Birinci, diye bağırdı.

- Sayılmaz! Benim çivim yine yamuk.

Nils bir yandan itiraz ediyor bir yandan da elindeki yamuk çiviyi gösteriyordu.

- Baksana, sanki tango yapmış gibi görünüyor. Dagi ve Klodi, şunları doğru dürüst düzeltin!

Dagi:

- Kendin yap o zaman, diye mırıldandı.

Bütün gün bir taşın üzerinde oturup bir daha kullanılabilmesi için çekiçle çivi düzleştirmeye çalışıyordu.

Babu son parçayı göstererek,

- Başka ihtiyacımız yok galiba. Aslında dört tahta daha eksik, dedi.

Onlar da hemen tutturuldu. Beş arkadaş, çayırda üç gündür bir kulübe yapmak için uğraşmışlardı.

Klodi sevinçle,

- Şimdi törenle açabiliriz, diye haykırdı.

Bir saat sonra ağaç evin verandasında oturmuş, getirdikleri eşyaları inceliyorlardı.

Dagi, piknik tüpünün üzerine koyduğu tencerenin içinde mısır kaynatıyordu.

Babu ve Tomas tabaklara pasta dağıtıyorlardı. Klodi içecek, Nils ise kocaman bir tabak meyve getirmişti.

Nils birden ayağa fırladı.

- Oh hayır, bir çilek tanesinin üzerine oturdum, diye bağırarak pantolonundaki kırmızı lekeyi temizledi.

Dagi mısır koçanını kemirirken,

- Daha bir sürü tahtamız kaldı. Onları ne yapacağız, diye sordu.

Babu'nun bir fikri vardı.

- Bir tahta araba yapsak. Aynı zamanda bir sonraki hafta sonu yapılacak yarışlara katılsak nasıl olur?

Nils ve Tomas hep bir ağızdan bağırdılar:

- Harika fikir!

Beş arkadaş ertesi gün buluştular. Nils, yanında ağabeyinin çizdiği bir taslak getirmişti. İş biraz zor görünüyordu. Ama onların vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Hemen işe başladılar.

Az sonra Tomas acıyla haykırarak parmağını sıkmaya çalışıyordu.

- Ayyy!

Yere kan damlıyordu.

- Üfff! Pis çiviye takıldım. Tam da kenardaymış.

Tomas yara bandı almaya gittiği sırada Nils onun görevini devralmıştı.

Uzun sürmedi. Nils de küfürler savurmaya başladı. Onun da parmağı kanamaya başlamıştı. Çivi gerçekten kenara çok yakındı. Bu sefer işi Dagi devraldı. Kazaları düşünerek daha dikkatli çalışmaya başladı.

İki gün boyunca çivi çakıp denemeler yaptıktan sonra sonunda başardılar. Arabanın adını "Çilek Lekesi" koydular.

Babu:

- Çok kullanışlı oldu, dedi.

Bu arada birdenbire ortaya çıkan Zanni ve Frank yaptıkları arabayı incelemeye başladı.

- Bu da ne?

Tomas bir yandan elindeki yara bandıyla oynarken bir yandan da açıklamaya çalışıyordu:

- Hafta sonu katılacağımız yarış için tahta araba, dedi.

Zanni gülmekten kendini alamıyordu.

- Bu iki tekerlekli bir tahta yığını... Beş metre bile yürümez.

Dagi sinirlenmişti.

- Tabii ki yürür. Hem de epey hızlı. Çok da güzel sağa sola dönüyor.

Frank ayağı ile arabaya dokunarak,

- Önemli olan eğlenmeniz. Ama sakın bu tahtayla

yolumuza çıkalım demeyin. Biz de katılıyoruz çünkü. Arabamız süper hızlı. Kesin kazanacağız, dedi.

Zanni de arabaya bir tekme atmıştı.

- Bu tahta yığınıyla karşımıza çıkacak olursanız o zaman görürsünüz!

Klodi ikisinin önüne durarak,

- Delirdiniz mi? Bizi rahat bırakın, diye bağırdı.

İki çocuk arkasını dönüp gülerek uzaklaştı.

Nils yumruklarını sıkarak,

- Onlara göstereceğiz, diye söylendi ama acıdan yüzünü buruşturdu. Parmağındaki yara çok acıyordu.

Sonunda beklenen cumartesi geldi. Elde yapılan dört tahta araba karşılıklı yerlerini aldılar. İlk ikisi bir sonraki tura çıkabildi. İlk turu Çilek Lekesi ekibi büyük bir farkla kazandı. Zanni ve Frank da kendi gruplarında birinci oldular.

Zanni, Çilek Lekesi'nin etrafında dolaşarak,

- Hâlâ tahta arabanız parçalara ayrılmadı mı, diye sordu.

Babu kollarını kavuşturmuş Zanni'nin önünde duruyordu.

- Gördüğün gibi sapasağlam, dedi. Arabaya çok yaklaşmasını istemiyordu.

Frank da gelmişti. Alaycı bir tavırla arabaya bakıyordu.

- Burada mısın? Bu şey bir dahaki turda parçalanacak, dedi.

Zanni gülmeye başladı. Frank siyah çizgilerle dolu ellerine bakıp hemen pantolonunun cebine soktu.

Fakat Dagi görmüştü.

- Yazmayı mı öğreniyorsun? Ellerini boyamadan başaramıyorsun anlaşılan, diye alay etti.

Zanni bir şeyler açıklamak istedi ama Frank onu çekti götürdü.

Sonucu belirleyecek yarış başlayacaktı. Arabayı sürme sırası Klodi'ye gelmişti. Tam hazırlanırken bir anons yapıldı. Bütün sürücülerin toplanması gerekiyordu.

Yarışın idarecisi mikrofondan konuşuyordu:

- Komik bir arkadaş, kazananların adının yazılı olduğu listeyi karalamış. İsimleri okuyamıyoruz. Bu nedenle, sonuçları yeniden yazabilmemiz için hakem masasına

gelmenizi rica ediyoruz. Herkesin, eğer gerçekten kazandıysa, adını yazdıracak kadar dürüst olduğundan eminiz. Hadi başlayalım, diye çağrıda bulundu.

Eski standın yerleştirilmesi biraz zaman aldı. Kimse yüksek sesle şikâyet etmediği için her şeyin adil olduğu kabul edilmişti.

Beş arkadaş tahta arabalarının başına dönmüşlerdi. Finalin üçüncü yarışmacısı Peta tam karşılarından geldi. Mendille elindeki mavi mürekkebi siliyordu.

Babu şüpheyle sordu:

- Ne yaptın?

Peta:

- Seni ilgilendirmez, diye homurdandı.

Sonunda her şey tamamdı. Son dört yarışmacı arabalarıyla başlangıç çizgisine ulaştılar. Artık zafer için yarışacaklardı.

Klodi, arabasının yanında ayakta duruyordu. Birkaç metre itip öyle içine atlamak istiyordu.

Zanni hemen yanındaydı. O da önce itiyordu. Diğer iki

rakip ise arabalarının içinde oturuyorlardı. Oturdukları yerden ayaklarıyla hız kazanacaklardı. Peta'nın arabasında mavi bir kanat vardı. Yeni takılmıştı. On metre ileriden duyulacak kadar taze bir boya kokusu geliyordu.

Yoksa koku Zanni'nin arabasından mı geliyordu? Zanni ve Frank arabalarını boyamışlardı. Frank'ın arabası Ferrari gibi kırmızıydı tabii ki. Arabada bir şey belli değildi ama Zanni'nin elinde ve pantolonunda boyalar vardı.

Başlama işareti verildi. Seyirciler bağırarak, tezahürat yaparak sürücüleri destekliyorlardı. Zanni hemen başa geçti ama birkaç metre sonra Klodi onu geçti. Saniye saniye arayı daha da açıyordu. Bir viraj daha vardı, ondan sonra varış çizgisi geliyordu ama bir şey oldu:

Klodi virajı alamadı ve sürüklendi. Kontrolü kaybedip tarlaya girdi.

- Her şey bitti! Bu kadar!

Ümitsizlikle Zanni'nin onu geçişini ve birinci olarak varış çizgisine ulaşmasını seyrediyordu.

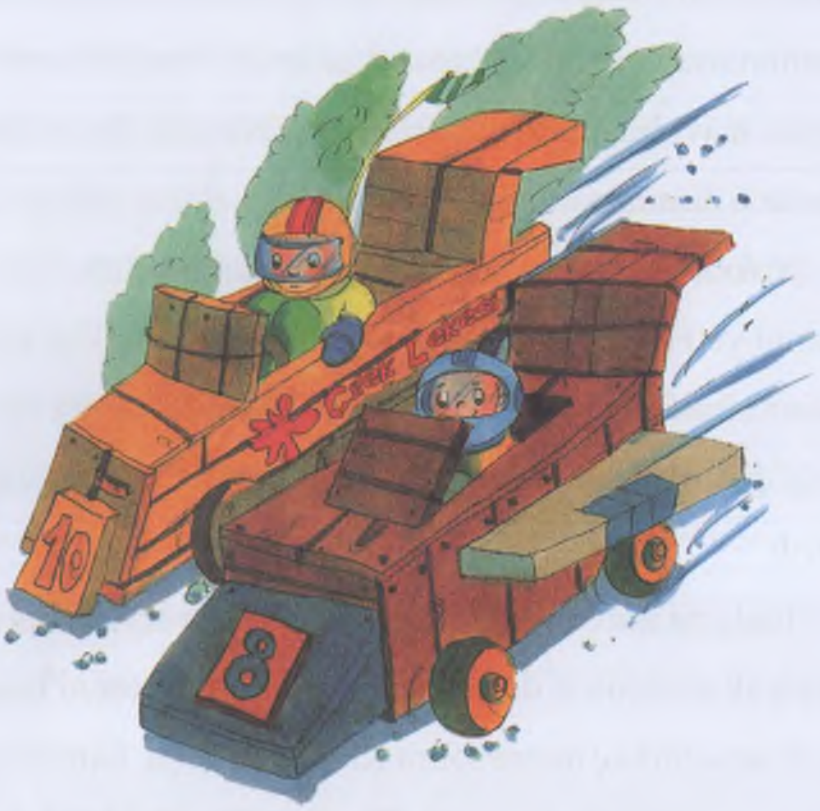

Nils kendini kaybetmiş, Klodi'ye bağırıyordu:

- Bir tahta arabayı bile süremiyor musun?

Klodi de bağırarak cevap verdi:

- Tekerlek çıktı. Doğru dürüst takmamışsın bile.

- Ben yapmadım. Dagi veya Tomas yaptı!

Nils hayal kırıklığı ile arabasına vurdu.

Dagi ise çok sakindi:

– Ben tekerleği yeterince sağlam taktığımızı düşünüyorum. Birisinin tekerleği gevşettiğinden eminim. Ben kimin olduğunu da biliyorum, dedi.

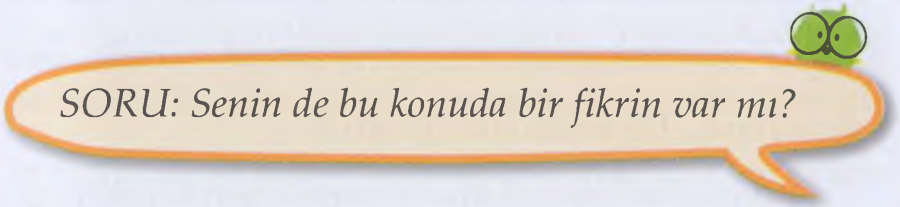

3. OLAY

ENGELLİ YARIŞ

Efi, Karola ve Aleks, Efi'nin ailesine ait tezgâhın üzerine oturmuş, ayaklarını sallayarak duvardaki rafa bakıyorlardı. Efi mutlulukla gülerek,

- Yakında bir şeyler daha eklememiz gerekecek, dedi.

Aleks de güldü.

- Bu senenin kupasına da yer var ama ondan sonra...

Aleks, Efi ve Karola kumda oynadıkları dönemlerden beri çok iyi arkadaştılar. Her sene sınıfta yan yana oturup hedef oyunu için takım kuruyorlardı. Bugüne kadar her seferinde kazanmışlardı. Şaşmamak lazımdı. Sonuçta çevreyi çok iyi tanıyorlardı. Avcıların gözetleme kulelerinin yerini ve merdivenleri nereye sakladıklarını çok iyi biliyorlardı. Aynı zamanda Kay, Vladi ve Murat'ın ağaç evinin yerini de keşfetmişlerdi. Hiçbir ağaç evi onlardan kurtulamazdı.

Üç arkadaş, ertesi gün memnun bir hâlde, belirlenmiş olan yarışa başlama sıralamasını inceliyorlardı. Ekipleri Kay, Vladi ve Murat'tan sonra, sondan bir önceki ekipti. Onlardan sonra da Floran, Boris ve Yens vardı. Ama onların aklı sadece atlardaydı ve her sene sonuncu oluyorlardı.

Üç arkadaş birbirlerine göz kırptı. Bu üç oğlanı geçemezlerse çok komik olurdu.

İlk etap çocuk oyuncağı idi. Çoğu zaman başta öğ-

retmenler çok kolay sorular soruyorlardı. Bir bilgisayar çıktısında şunlar yazıyordu:

Sağ mı, sol mu? Bunu sana bir çiçek söyleyecek: Sanki ısıracakmış gibidir ama hiç dişçiye gitmez.

Üç arkadaş başlarını sallayarak birbirlerine baktılar.

Efi iç çekerek,

- Bu belli zaten, dedi.

Üçü de koro hâlinde,

- Aslanağzı veya karahindiba da denir, diye bağırıp sola döndüler.

Bir sonraki görev de çok kolaydı:

Andersen masallarındaki denizkızı çiçeğe dönüştü, çayırlara yayıldı. Ondan üç tane topla.

Hemen yere eğildiler. Hepsi bir demet yabani tere topladılar.

Böyle kolayca devam etti. Moralleri çok yüksekti. Büyük adımlarla, dümdüz yürüyüp, bir yerlere sapıp sonra yine dümdüz ilerliyorlardı. Arada da yonca yaprağı veya kuzeydeki bir ağacın kütüğünden yosun toplayıp

kâğıtta yazan bilmeceleri cevaplandırıyorlardı. Bu tempoyu devam ettirdikleri takdirde kendi rekorlarını bile kırabilirlerdi.

Fakat şimdi sıra ormana gelmişti. Sorular daha zor ve daha şaşırtıcıydı. Mesela:

Bir ağaca yaslan ve Rumpelstilz(1) ile kafiyeli sözler bul. Yarın kraliçenin...

Karola burnunu buruşturup elindeki elde yazılmış kâğıdı yelpaze gibi sallıyordu.

- Yarın kraliçenin çocuğunu alacağım... Bu ne demekti şimdi?

(1) Rumpelstilz: 18. yüzyılda yaşayan alman dil bilimci ve masal derleyicisi Grimm Kardeşler'in masal kahramanıdır.

Aslında bu sözler "Grimm Kardeşler"in bir masal kitabından alınmıştı.

Aleks düşünüyordu.

- Buna kafiye olarak ne uyar? Hmmm evet, buldum: Bal kabağım.

Efi ve Karola, çaresizce birbirlerine baktılar.

- Eee?

Aleks memnun bir ifadeyle,

- Bal kabağından bahsediyor, dedi.

Karola etrafında bir daire çizerek başını salladı.

- Ama burada bal kabağı yok.

Birkaç dakika yol ayırımında beklediler.

Efi çekinerek,

- Belki ayrı ayrı aramalıyız, diye teklif etti.

Aleks itiraz ederek,

- Hayır, bir arada kalmalıyız. Yoksa kayboluruz, dedi.

Karola kendinden emin,

- Saçma! Bizim ormanda mı kaybolacakmışız, diye itiraz etti.

Efi alnını buruşturdu ve,

- Aleks haklı. Hiç bu kadar içeri girmemiştik, dedi.

Aynı fikirde olmadıkları zaman yazı tura atarlardı. Bu sefer de öyle yaptılar.

Aleks sola, Karola düz, Efi sağa gitmeyi teklif ediyordu. Sonunda sola döndüler. Gerçekten de birkaç yüz metre sonra bir sonraki görev tabelasını buldular. Efi düşünceli bir tavırla tabelayı havaya kaldırdı. Yazıyı okudu:

- Etrafına bak ve burada kimin oturduğunu söyle. Kürk size yolu gösterecek.

Efi kıkırdayarak,

- Ne kötü bir yazı, dedi.

Aleks yerdeki bir deliği göstererek,

- Köstebek, diye bağırdı Karola.

- Ama delik çok büyük. Ayrıca köstebekler kahverengi veya siyah. Bize yolu nasıl gösterecekler ki, diye kıkırdadı.

Efi ve Aleks de gülmeye başladı. Aslında hiçbiri kendini çok iyi hissetmiyordu. Bu arada saat dört olmuştu ve güneş ışıkları ağaçların arasından daha cılız görünüyordu. Birden çalılıkların arasından bir hışırtı duyuldu. Üç arkadaş dikkatlice baktılar. Küçük bir tilki merakla burnunu çıkarmış bakıyordu. Etrafı biraz kokladı ve hızla delikte kayboldu. Efi sevinçle fısıldadı:

- Bir tilki yuvası. Yani kırmızı ve sağdan, dedi.

Üç arkadaş biraz canlanmış olarak eşit adımlarla yürümeye devam ettiler. İkinci yol ağzında tabela yoktu. Kuralda yazdığı gibi sola döndüler: Eğer talimat yoksa soldaki yola dön.

Epeyce yürüdüler fakat görünürde kâğıt yoktu. Ağaçsız bir alanda biraz ara verdiler. Karola:

- Artık dayanamıyorum, diye inledi.

Efi saatine baktı.

- Saat dört buçuk. Hiç bu kadar sürmemişti. Burada bir şeyler dönüyor, dedi.

Etraflarına baktılar. Gerçekten de daha önce buraya hiç gelmemişlerdi. Sosyal öğretmeniyle orman gezisinde bile gelmemişlerdi.

Sonunda Aleks, herkesin düşündüğünü söyleme cesareti gösterdi.

- Burada yanlış bir şey var. Kâğıtlarda dikkatinizi bir şey çekti mi?

Diğerleri düşünceli bir şekilde gözlerini devirdiler.

- Hayır ama bizi kimin şaşırttığını biliyorum galiba. Geri dönmeliyiz.

Karola ve Efi rahatlamış olarak başlarını salladılar ve iki farklı istikamete doğru yöneldiler:

- Siz ne yapıyorsunuz orada?

Karola:

- Buradan dönüyoruz. Ormandan başladık, diye cevap verdi.

Efi itiraz etti.

- Hayır, bu tarafa gidiyoruz. Şeyy... Güneye doğru...

Aleks'i gülme tutmuştu.

- Evet, güneye ama Efi, ne o taraf ne de senin söylediğin taraf Karola. Siz de uzmansınız sözüm ona.

Saate ve gökyüzüne bir bakış attı ve sonunda yürümeye başladı. Karola ve Efi arkasından yürüdüler. Aleks bir ağacın etrafından dönüp aşağı doğru baktı.

- Bu taraftan, diye kıkırdadı ve el salladı.

Arkadaşları ona şaşkın şaşkın baktılar.

- Ne bu böyle cadı dansı gibi?

- Evet, hem şimdi ne tarafa gideceğimizi nereden biliyorsun?

Aleks neşeyle,

- Bu çocuk oyuncağı. Bize kimin bu oyunu oynadığını bulmak kadar kolay, dedi ve yürüdü.

SORU: Üç arkadaşın yolunu kimin şaşırttığını ve Aleks'in doğru istikameti nasıl bulduğunu sen de biliyor musun?

4. OLAY

GÖZETLEME KULESİ

- Ne?

Yens gözlerini kocaman açarak arkadaşı Boris'e baktı. En azından arkadaş olduklarını zannediyordu.

- Ya, o kadar da tepki gösterme. Bu çok zevkli!

Yens parmaklarının ucuyla alnına vuruyordu. Hemen arkasından gözden kayboldu. Hanna ve Floran, Kirtes ailesinin at çiftliğinde zaman geçirmeye başladıklarından beri her şey onun üzerine yıkılıyordu.

Aslında hep birlikte bir gözetleme kulesi yapacaklardı. Şimdi Boris de yan çiziyordu. Sadece merdiven eksikti. Ondan sonra ağaçta eğlenceli öğleden sonraları geçirebilirlerdi. Ama hayır, üçü daha başka şeylerle eğlenmeyi tercih ediyorlardı.

Yens:

- Ata binmek! Tam kızlara göre, diye tıslayarak konuştu.

Boris de sinirlenmişti.

- Öyle mi? Sen iki metre sonra yere kapaklanırdın.

Yens:

- Niye ata binecekmişim ki?

- O zaman sen de aptalca gözetleme işine devam et ve küçük kuşlarınla can sıkıntısından patla.

Boris sinirle arkasını dönüp gözden kaybolmuştu.

Yens öfkeyle,

- Minik kuşmuş! Doğadan haberleri yok, diye söyleniyordu.

Böyle arkadaşları olmasa da olurdu.

Biraz sonra çok da düzgün olmayan bölmeli tahtada oturduğunda farklı hisler içindeydi. Diğerleriyle vakit geçirebilmek veya şu anda çalılıklardan yükselen kuş çeşitlerini anlatmak çok daha güzel olurdu aslında. Her neyse, aslında Kirtes ailesinin çiftliği de buradan çok iyi izlenebilirdi.

Bir dürbünle, çayırda koşan atları bile ayırt etmek mümkündü. Yens iç geçirdi. Belki oraya gidip bakabilirdi. Kimse anlamazdı. Tesadüfmüş gibi giderek çiftliğe yaklaşıyordu.

Arkadan bir ses:

- Merhaba oğlum. Yine kuşları izlemekten mi geliyorsun, diye seslendi.

Yens irkildi. Seslenen yaşlı ormancı Rid'di. Torunu Rut'u elinden tutmuş yürüyordu.

Yaşlı adam:

- Yens ornitolog olmak istiyor. Yani kuş bilimcisi. Kuşlardan çok iyi anlıyor.

Rut'un ağzı açık kalmıştı.

- Sahi mi? Ben de at bilimcisi olmak istiyorum, dedi.

Ormancı Rid muzipçe güldü.

- Veteriner daha iyi olur. Rut'u ata binme derslerine yazdırmak istiyorum. Sen de gelsene, dedi.

Yens tam reddedecekti ki Rut eline yapıştı.

- Evet, hadi, diye yalvarıp onu çekiştirmeye başladı.

Küçük çocuk onu çiftliğe sürükledi.

Çiftliğe yaklaştıklarında hırçın bir sesle irkildiler.

- Bunu yapamazsın Gök Gürültüsü benim!

Ses ahırlardan gelmişti. Hemen arkasından, Yens'in sınıf arkadaşı Yessi ağlayarak yanlarından geçti.

Kırmızı saçları, alev gibi arkasında dalgalanıyordu. Babası, ikiz kardeşi Karlo ve Bayan Kirtes arkasından koşuyorlardı.

Karlo:

- Çok hainsin, diye bağırıp Yessi'nin arkasından koşmaya devam etti.

Arkadan birbirlerine daha çok benziyorlardı.

Ahır sahibi:

- Belki bir kere daha düşünmek istersiniz, dedi.

Yessi'nin babası ise:

- Daha iyi damızlık bir aygır satın alamazsınız, diye ısrar ediyordu.

- Zamansız mı geldik, diye sordu Ormancı Rid.

Yens yetişkinlerin yanından ayrılıp Rut ile ahırlara bakmaya başladı.

Rut:

- Bu beyaz bir at, arkadaki ise dişi bir yarış atı. Ben büyüyünce bir dişi ve bir de erkek yarış atı alacağım. Onların çocukları olduğunda çok daha hızlı koşacaklar, diye anlatmaya başladı.

Ahırın en arka tarafından birisi kıkırdayarak,

- Kısrak ve aygır demek istiyorsun herhâlde. Hey Yens ne büyük sürpriz, diye seslendi.

Çok utanç verici. Özellikle de Hanna orada durmuş kısrağı tımar ediyordu.

Rut:

- Ben de ata binmeyi öğreniyorum!

Yens ilk defa bu küçük kızın gevezeliğinden memnuniyet duymuştu.

Bir süre sonra Hanna ikisine bütün çiftliği göstermişti. Otlaklar, ahırlar, engelli parkur, okulun atları ve yetiştirilmiş atlar.

- Yarın tekrar gelin. Floran ahırdaki en iyi yarış atı olan Akanyıldız'a binecek. Gebe olduğu zaman ona kimse binemeyecek.

Fakat Yens, Hanna ile daha barışmamıştı. O nedenle kızın teklifine,

- Bakarız, diye mırıldandı.

Rut heyecanla Hanna'ya,

- Ben gelirim, dedi.

Yens de bu fırsattan yararlanarak oradan kaçtı.

Ertesi gün Yens, ne yapacağını bilmez bir hâlde gözetleme kulesinde oturuyordu. Çiftliğe gidip Floran'ı izlese miydi?

Hanna kuleleri ile ilgili hiçbir soru sormamıştı. Boris de arayıp özür dilememişti. Hayır, hayır o kadar kolay kurtulamayacaklardı ondan. Yukarıda oturmaya devam edecekti. Aslında babasından aldığı dürbünle etrafı seyredebilirdi. Bina çok yakın görünüyordu. Yens, Rut'u bile seçebiliyordu. Ağzı açılıp kapanıyordu. Yine gevezelik ediyordu anlaşılan.

Çiftlikte atların taşındığı bir kamyon vardı. Önünde de Yessi duruyordu. Yessi elini kamyonun içine soktu. Ne yapıyordu ve ne giymişti? Dar, siyah bir elbise. Hatta saç tokası bile siyahtı. Sanki cenazeye gidiyordu. Tuhaf!

Floran uzun bacaklı bir kısrağa binmiş geliyordu. Çok harika bir görüntüydü. Flo gerçekten çok iyi duruyordu. Zarif hareketlerle birkaç tur attılar. Yessi de arabanın

içinde kaybolmadan önce onları seyretti. Birkaç küçük engeli aşıp daha geniş bir yuvarlak çizdiler.

O anda bir silah patladı. Birkaç kuş çılgınlar gibi kanat çırparak havaya uçtu. Yens dürbünü daha keskinleştirmek istedi ama yeteri kadar hızlı değildi. Gözünün önünden kırmızı bir şey uçtu. Olan olmuştu.

Akanyıldız, sanki sırtında şeytan varmış gibi şaha kalkıp yıldırım gibi fırladı. Flo çaresizce atın boynuna

sarılmıştı. Yens gözetleme kulesinden aşağı inip yıldırım hızıyla çiftliğe doğru koşmaya başladı.

Hanna:

- Neydi bu, diye sorarken Boris olanlara inanamıyordu. Başını sallayıp durdu.

Bayan Kirtes:

- İnşallah ikisine de bir şey olmamıştır, diye fısıldadı.

Rut, yüzünü büyükbabasına gömerken,

- Akanyıldız'a kim ateş eder ki, diye inledi.

Yessi'nin babası şoka girmişti.

- Hiç iyi değil. Heyecanlandığı zaman onu yanına yaklaştırmaz, dedi.

Yens yola çıkmıştı bile. Başkaları orada beklemek istiyorlarsa bekleyebilirlerdi ama

onun aklına bir şey gelmişti. Nerede arayacağını biliyordu. Gerçekten de öyleydi. Kuşları gördüğü yerde, dümdüz toprak üzerinde beyaz bir bez parçası vardı. Yens, cebine koymak için eğilip aldığında bez, jelatin kâğıdı gibi hışırdıyordu. Hendekten geri atlayıp uzun çitleri tırmandı. Flo'nun, Akanyıldız ile birlikte geri döndüğünü görünce derin bir nefes aldı.

Flo kısrağı okşayarak sakin bir ifadeyle,

- Hiçbir şey olmadı. Birazcık korktuk sadece. Değil mi güzelim?

Yessi'nin babası:

- Yessi çabuk gel buraya. Bu kesin senin fikrindi!

Yessi şaşkın bir hâlde başını iki yana sallıyordu.

Yens:

- Hayır, Yessi'nin bu iş ile bir ilgisi yok. Aslında ilgisi var ama onun suçu değil, dedi.

Sonra öfkeli adama dönerek,

- Aslına bakacak olursanız sizin suçunuz diye ilave etti.

Herkes, muzipçe gülen Yens'e şaşkın bakıyordu. Yens, Boris, Hanna ve Floran'a dönüp,

- Görüyor musun? Gözetleme kulesi nasıl işe yarıyor, dedi.

SORU: Yens ne demek istiyor?

5. OLAY

ZEHİRLİ DERE

Lino arkadaşına,

- Doktor bunun bir deterjan alerjisi olduğunu söyledi. Ben artık sadece çok özel bir deterjan kullanabileceğim. Ayrıca sabunu da dikkatli kullanmam gerekecek, diye anlattı.

Aslında kaşındıran kırmızı lekelerin neden oluştuğunu öğrendiğine seviniyordu ama yine de alerjik bir bünyeye sahip olmak sinir bozucu bir şeydi.

Lino ve Feliks cadde boyunca yürüyüp dereye ulaşmaya çalışıyorlardı. Orada Hil ve Luize ile sözleşmişlerdi, derenin üzerine baraj yapacaklardı. İki arkadaş yanlarından bisiklet ile geçen Lino'nun komşusunu,

- Merhaba, Bayan Fölla, diye selamladı.

Bayan Fölla kısa bir süre için durarak,

- Merhaba çocuklar. Lino annene, benden ev yapımı çilek marmeladı alabileceğini söyler misin, dedi.

Lino evet anlamında başını salladı.

- Tabii.

- Sabun fabrikasının kapanacağı doğru mu, diye sordu Feliks.

Bayan Fölla, sabun fabrikasının sahibi Bay Kern'in sekreteriydi. Bunu en iyi o bilebilirdi. Sabun fabrikası onların köyünün kenarındaydı.

- Kapanmıyor ama o binayı almak isteyen biri var. Fakat bunu ne yaşlı Bay Kern ne de oğlu istiyor.

Bayan Fölla sözünü bitirdikten sonra tekrar bisikletine atlayıp,

- Kendinize iyi bakın. Şimdi acele etmeliyim. İlk işçiler gelmeden fabrikayı açmalıyım, dedi ve yola koyuldu.

Lino ve Feliks pastaneye uğrayıp yiyecek bir şeyler aldılar.

Tam yollarına devam edeceklerdi ki koyu renk elbiseli bir adam Lino ve Feliks'in önünde durup bağırmaya başladı.

- Nereye gittiğine baksana! Çiçeklere bastım, ayakkabım mahvoldu.

Adam, tam Bay Volf'un dükkânından çıkar çıkmaz Lino ve Feliks ile burun buruna gelmişti.

"Anahtarın mı kayıp? Eyvah! Hemen anahtarcı Volf'a gel. Ancak o sana yardımcı olabilir."

Bay Volf'un reklam sözcükleriydi bunlar. Fakat bunlar şu anda Lino ve Feliks'i ilgilendirmiyordu. Feliks adamın önünde diz çökmüştü. Bunu da özür dilemek için yapmıyordu, adam onu neredeyse eziyordu. Parıl parıl parlayan siyah deri ayakkabıları görüyordu sadece. Takım elbiseli adam yanlışlıkla çiçeklerin arasına daldığı

için ayakkabılardan birine çamur bulaşmıştı.

Lino dayanamayıp öfkeyle,

- Sizin özür dilemeniz gerekiyor. Etrafınıza bakmadan dükkândan fırladınız, diye bağırdı.

Adam:

- Bu ne terbiyesizce bir ses tonu, diye bağırıp derin bir nefes aldı. Kızmaya devam edecekti fakat Feliks ayağa kalktı ve Lino'yu çekti.

- Gel, tartışmayı bırak. Bunun anlamı yok ki, dedi.

Bu arada sekreter yine yanlarından geçti.

- Merhaba Bayan Fölla!

Ama o çocukların farkına varmamıştı. Sıkıntılı bir hâlde yere bakıyordu.

Sonra birden başını kaldırıp,

- Benim anahtarlarımı gördünüz mü? Kaybetmiş olmalıyım, dedi.

İki arkadaş başlarını salladılar.

Takım elbiseli adam araya girip,

- Bunu mu arıyorsunuz, diye sordu. Elinde bir anahtar demeti vardı.

Bayan Fölla rahatlamıştı.

- Evet, burada işte. Buraya nasıl gelmiş?

Lino ve Feliks yollarına devam ettiler. Lino hâlâ öfkeliydi.

Fakat dereye gelip Hil ve Luize'yi gördüklerinde öfkeleri geçmişti bile. Ayakkabı ve çoraplarını çıkartıp pantolon paçalarını yukarı sıyırdılar ve baraj için dallar ve taşlar toplamaya başladılar. Bu düşündükleri kadar kolay olmadı. Deredeki akıntı, birikme duvarı yıkıp duruyordu.

Fakat bir süre sonra Luize:

- Başka bir plan yapmamız lazım, dedi.

Dört arkadaş sudan çıkıp çimenliğe yayıldılar.

Hil, korkuyla Lino'nun çıplak bacaklarını göstererek,

- Ne var orada, diye sordu.

İki bacağı ve ayakları kırmızı lekelerle dolmuştu.

Lino korkuyla,

- Benim alerjime benziyor. Ama ben sadece suya girdim.

Feliks:

- Belki de dereye karşı da alerjin vardır?

Lino'nun gözleri yaş dolmuştu. Lekeler yanmaya ve kızarmaya başlamıştı.

- Pis alerji. Neye karşı alerjim var bilmiyorum ki?

Luize suya şüpheyle bakarak,

- Belki de suyun içinde deterjan veya sabun vardır, dedi.

Hil:

- Evet, dere doğrudan sabun fabrikasından geliyor.

Feliks:

- Ne yani, pis sularını dereye mi döküyorlar? Bu yasak!

Luize ısrarla,

- Yine de yapıyorlardır belki, dedi.

İki gün sonra köyde kıyamet koptu. Derede gerçekten zehirli atığa rastlanmıştı. Araştırılınca zehirli atıkların sabun fabrikasından geldiği ortaya çıktı. Yaşlı Bay Kern bu olayla ilgisi olmadığını çaresiz bir şekilde açıklamaya çalışırken polis, gazeteciler, hatta televizyon muhabirleri yaşlı fabrika sahibinin üzerine gitmeye başladılar.

Lino heyecanla iddiaları dinliyordu. Sonuçta bu sahtekârlığın kurbanıydı. Bay Kern açıklama yapıyordu:

- Hayır, artık bizim dereye direkt bağlantımız yok.

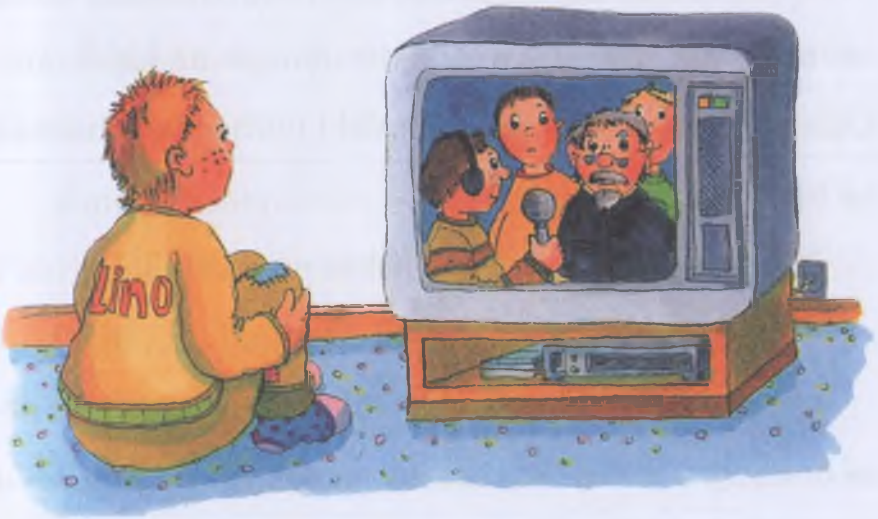

Yüzyıllar önce atıklar dereye dökülüyordu. Biz temiz bir çevre için her şeyi yapıyoruz. Biz...

Genç bir muhabir Bay Kern'in sözünü keserek,

- Bay Kern, fabrikadan dereye giden bir kanal gördük. Buna ne diyeceksiniz?

- Atık su kanalını biliyorum ama yıllardır kullanılmıyor. Bir duvarla geçiş kapatıldı.

Muhabir sorularına devam ediyordu:

- Bunu birisinin dışarıdan açmış olması mümkün müdür?

Bay Kern başını iki yana salladı.

- Hayır. Fabrikanın arkasındaki kapıyı açacak anahtarın olması gerekir. Bu anahtar da çok az kişide var: Oğlumda, sekreterimde, idaredeki mühendiste, ustada ve bende var.

Muhabir fabrika sahibini arkasına takarak,

- O zaman gelin bir bakalım, dedi.

Lino, televizyonda, iki adamın fabrikanın etrafında nasıl dolaştığını görüyordu. Ekran zaman zaman titriyordu çünkü kameraman engebeli alanda onların arkasından gidiyordu. En sonunda sadece gökyüzü görünür olmuştu.

Yabancı bir ses:

- Hayır, olamaz, diye bağırmıştı.

Sonra arka taraftan gülme sesleri geldi.

- Hiç de komik değil. Pantolonum ıslandı.

Diğer bir ses:

- Yapma öyle, dedi ve kıkırdamalar duyuldu.

- Ekranlarının karşısında oturan baylar ve bayanlar. Şu anda ses teknisyeniniz konuşuyor. Biraz önce kameramanımızın su birikintisine düştüğüne canlı olarak

şahit oldunuz. Neyse ki yaralanmadı ve biz bu çevre skandalının ortaya çıkarılması için çalışmalarımıza devam ediyoruz.

Şimdi kameraman yine ekranda görünüyordu. Fabrikadan dereye akan küçük kanalı gösteriyordu. Köpüklü kirli bir su görülebiliyordu.

Muhabir:

- Buna ne diyorsunuz, diye sordu.

Bay Kern sapsarı olmuştu. Sadece başını sallıyor, tek kelime söyleyemiyordu.

Lino daha fazla evde duramamıştı. Eski fabrikaya gidip neler olduğuna bakması gerekiyordu. Yarı yolda aynı yere giden Feliks ile karşılaştı. İki arkadaş nefes nefese sabun fabrikasına ulaştılar.

Her yerde meraklı insanlar ve televizyon ekipleri vardı. Bazı muhabir ve kameramanlar bir adamın etrafında toplanmışlardı. Feliks ve Lino meraklı kalabalığın arasından öne doğru geçmeyi başardı.

Takım elbiseli bir adam kameralara,

- Teklifim hâlâ geçerli. Bu fabrika alanını satın alıp modern bir bilgisayar çip fabrikası kurmak istiyorum.

Lino heyecanla,

- Bu geçen gün seni neredeyse çiğneyen adam değil mi, diye sordu ve Feliks ile beraber biraz daha öne doğru geçtiler.

Feliks:

- Olabilir, dedi.

Lino:

- Tabii ki o. Ayakkabılara bak hâlâ çiçeklerden ayağına bulaşan lekeler görülebiliyor.

Feliks her şeyi çok iyi görüyordu. Adamı ayağından başına kadar inceleyip birden bağırdı.

- Çevreyi kirleten sizsiniz!

Bir yandan da ona geçen gün çarpan takım elbiseli adamı gösteriyordu.

SORU: Feliks bu fikre nasıl kapılmıştı?

6. OLAY

BAL KABAĞINA SALDIRI

- Hayır, bu pantolonu giymeyeceğim!

Aleks, annesinin eline tutuşturduğu pantolonu köşeye fırlatıp attı.

Annesi ise buruşan pantolonu alıp,

- Ne istiyorsun, ne kadar güzel, dedi.

Güzelliğini göstermek için pantolonu havaya kaldırıp sağa sola çevirdi.

- Bu pantolonlar yürürken hışırdıyor. Ben hşşrrtt diye ses çıkarmak istemiyorum.

Aleks'in annesi başını salladı.

Akşam yemeğine oturduklarında Aleks:

- Biz bu akşam ağaç evde geceleyeceğiz, dedi.

Aleks'in babası:

- Biz dediğin kim, diyerek kimlerle kalacağını öğrenmek istedi.

- Andi, Tina ve ben.

Aleks'in ağabeyi Ulrih:

- Ondan sonra bal kabaklarıma zarar vereceksiniz, diye mırıldandı.

Aleks'in annesi söze karıştı:

- Neden böyle bir şey yapsınlar ki?

- Nasıl becerdiklerini bilmiyorum ama ne zaman ağaç evde kalsalar bir şeyler mahvoluyor. En son defa dürbünüm kırılmıştı.

Aleks hemen savunmaya geçti:

- Elimden düşüp kırıldı ama sana yenisini aldım.

- Ama yeni bir bal kabağı alamazsınız. En büyük sebze yarışmasında amatör bahçıvan ödülünü kazanmak

için uğraşıyorum. Bayan Şulse'ninkinden bile büyük.

- O zaman Bayan Şulse'nin sebzene saldırmamasına dikkat etmelisin. Çitin üzerinden günlerdir bakıp duruyor.

Aleks'in babası komşu Bayan Şulse'yi pek sevmiyordu. Bahçede karşılaştıklarında ona kibar davranıyordu ama onun duymadığı zaman hakkında kötü şeyler söylüyordu. Aleks bunu pek adil bulmuyordu ama yine de komikti. Aleks'in babası, Şulse ailesinin ayakkabılarını, evin duvarına küçükten büyüğe doğru tek sıra hâlinde dizmeleriyle de çok alay ediyordu.

- Üçünün gönül rahatlığı ile ağaç evde bir gece geçir-

melerine müsaade et. Göreceksin kocaman bal kabağına bir şey olmaz.

Ulrih mırıldanarak,

- Hele benim bal kabağıma bir yaklaşın. Tırmıkla sebzemin etrafını düzelteceğim. Yaklaşırsanız ayak izlerinizden anlayabilirim, diye tehdit savurdu.

Aleks'in babası yine söze karıştı. Başını iki yana sallayarak,

- Şimdi abarttın ama, dedi.

Ama annesi Ulrih'i savundu:

- Bırak onu. O çok emek harcadı.

Ağabeyinin tırmıkla sebzenin etrafını düzeltip düzeltmemesi Aleks'in umurunda değildi. Onlar ağaç evde oturacaktı ve aşağıda dolaşmaya hiç niyetleri yoktu.

Ulrih gerçekten de bal kabağının etrafını tırmıkla düzeltiyordu. Bu sırada Aleks, Andi ve Tina uyku tulumlarını ve kamp için özel hazırlanmış özel yataklarını ağaç eve taşıyorlardı. Oradan komşu bahçelerini de gören çok güzel bir manzaraları vardı.

- Ayakkabılara baksana!

Aleks, Andi ve Tina'ya komşularının dizilmiş ayakkabılarını gösteriyordu.

Tina şaşkınlıkla,

- Yapacak daha iyi işleri yok mu, diye sordu.

- Var tabii. Çitlerin orada durup Ulrih'in büyük bal kabağına kıskançlıkla bakmak.

Andi, Bayan Şulse'yi kaç defa çitin üzerinden uzanıp Ulrih'i çalışırken gözetlerken yakalamıştı.

Aleks:

- Gerçekten bu sene ödülü Ulrih kazanacağı için sinirleniyor olmalı. Bundan önceki yıllarda hep o kazandı.

Üç arkadaş keyiflerine bakıyorlardı. Bir süre daha öteden beriden konuştular, sonra yorgun düştüler.

Andi birdenbire,

- Duydunuz mu, diye sordu.

Üçü de dikkat kesildiler. Karanlıkta etrafı dinliyorlardı. Her yer sessizdi. Sonra birden bir çıtırtı duydular.

Aleks olabildiğince sessiz,

- Bu ne, diye sordu.

Tina kendini tutamayıp bağırdı:

- Ayy!

Çılgınca kanat çırpmaları duyuldu ve her taraf yine sessizliğe gömüldü.

- Kuşmuş.

Andi'nin kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu,

- Bizi bu kadar korkutmak zorunda mısın?

Tina, Andi'nin suçlamalarını hiç üzerine almamıştı:

- Bu sesler hep kuş ya da kirpidir zaten. Kirpilerin horladığını biliyor muydunuz?

Aleks ilave etti:

- Ve de ağızlarını şapırdatıyorlar.

Andi:

- Beni ilgilendirmiyor, diye mırıldandı. Üç arkadaş yine sustular.

- Ya üff!

Sessizliği bozan Aleks'in sesiydi.

Andi kenara döndü.

- Ne var, diye sordu.

- Tuvalete gitmem lazım.

- Git o zaman.

- Gideceğim ama çok sinir bozucu.

Aleks'in başka şansı yoktu. Gitmek zorundaysa gitmesi gerekiyordu. İp merdivenden aşağı indi. Karanlık bahçeden geçti. Ailesi, Aleks ve arkadaşlarının istedikleri zaman eve girebilmeleri için bodrum kapısını açık bırakmıştı.

Geri dönüş yolunda Aleks'in ayağı takıldı. Boylu boyunca yere uzandı.

- Ayy. Bu da ne?

Karanlıkta ayağına takılan nesneyi yoklayıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ulrih'in çizmeleriydi. Şulse'lerin yaptığı gibi, Ulrih'in de çizmelerini düzenli koymasını isterdi. Acıyan dizini ovuşturdu. Sonra da çizmeleri, bir daha kimse takılıp düşmesin diye, çalılıkların yanına doğru koydu.

Aleks, çok garip bir ses ile uyandığında ne kadar uyuduğunu kestirememişti. Çok düzenli ve çok yüksek sesli olmayan ağız şapırdaması gibi bir şeydi duyulan. Aleks, sesin nereden geldiğini tahmin edemiyordu.

Dikkatlice pencereden dışarı baktı ama bir şey göre-

bilmek için çok karanlıktı. Dinlemeye devam etti. Fakat yavaş yavaş göz kapakları kapanmaya başlamıştı. Çok yorgundu. Kirpi olmalı diye düşündü. Sonra ses kesildi. Buna karşılık horlama sesi gibi bir şey duyulmaya başladı: Hşşrrtt. Horlama, şapırtı derken kafası karışan Aleks uykuyla mücadele ediyordu. Yine kirpi olmalı diye düşündü. Bu düşünce onu yeniden uykuya dalacak kadar rahatlatmıştı.

- Bal kabağımı kim elledi!

Aleks, Andi ve Tina korkuyla sıçrayarak uyandılar. Üçü birden zemindeki delikten aşağı baktı. Kocaman turuncu bir yuvarlak ve tırmıklanmış alanı göstererek bağıran Ulrih'i gördüler. Hemen aşağı indiler. Aleks'in ailesi de evden dışarı çıkmıştı.

Aleks'in babası öfkeyle,

- Neden bağırıp duruyorsun, diye söylendi.

Ulrih öfkeyle tepiniyordu.

- Birisi kabağımın yanına girmiş. Bak izlere!

- Ama bir şey olmamış.

Annesi onu sakinleştirmek istemişti.

- Çok şükür!

Bütün ihtişamıyla yerde duran, büyük turuncu muci-ze kabağına doğru yürüyen Ulrih birden sapsarı kesildi.

- Hayır, olamaz!

Kabağı içinin boşaldığı görülecek kadar itti.

Ulrih yine öfkeden tepiniyordu. Kardeşinin üzerine yürüyerek,

- Kim yaptı bunu! Hah bekle, diye bağırdı.

Aleks annesinin arkasına saklanmıştı.

- Ben yapmadım!

Annesi araya girdi.

- Yeter artık. Kardeşin neden böyle bir şey yapsın ki!

Tina tartışmayı yarıda kesip yerdeki ayak izlerini gösterdi.

- Ayak izleri de çok büyük diye düşünüyorum.

Ulrih ayak izlerine bakıyordu.

- Evet ama kim o zaman?

Komşunun terasına doğru baktı. Kararlı bir şekilde çiti geçerek komşu ailenin bütün ayakkabılarını toplamaya başladı.

- Hey, sen ne yapıyorsun orada! Ayakkabıları hemen yerine koy!

Bayan Şulse haykırarak evden dışarı fırlamıştı.

Ama Ulrih bal kabağının yanına doğru yürümeye başlamıştı bile. Ayakkabıları tek tek ayak izleriyle karşılaştırmaya başladı. Çaresizce son ayakkabıyı da yanına koydu. Başını iki yana salladı.

- Hiçbiri uymuyor.

Bayan Şulse öfkeyle,

- Beni böyle bir şeyle suçlamak ne büyük terbiyesizlik, diye bağırdı.

Tina terasa gidip evin duvarına yaslanmış olan Ulrih'in çizmelerinden birini aldı. Hiç yorum yapmadan bal kabağının yanına gidip çizmeyi ayak izleri ile karşılaştırdı.

- Uydu, diye bağırdı.

Ulrih söyleyecek söz bulamıyordu.

- Ben... Ben kendi bal kabağımı parçalayabilecek değilim herhâlde, diye kekeledi.

- Belki de yapmışsındır. Sadece daha sonra beni suçlamak için!

Bayan Şulse çitten geçip, öfkeyle ayakkabılarını toplayıp, sonra da topuklarının üzerinde bir dönüş yaparak yürüdü. Pantolonu hşşrrtt, hşşrrtt diye hışırdıyordu. Aleks annesine fısıldayarak,

- Duyuyor musun anne? Bu sesten bahsediyordum işte. Bu, garip horlama sesi gibi.

Tina çizmeyi terasa geri götürüyordu. Aleks'in aklına bir fikir geldi.

- Peki, ya küçük ayaklı biri büyük çizmeler giydiyse?

SORU: Kim olabilir bu?

7. OLAY

ÇEKMECEDEKİ TAVŞAN

Seden, sabırsız bir hâlde arabada, annesinin yanında oturuyordu. Çok acelesi vardı. Arkadaşları Katrin ve Silviya'nın beklediği komşu köye doğru yola koyulmuşlardı. Fakat annesi önce tren istasyonuna uğrayıp öteki kızı Tina'yı karşılamak istiyordu.

Seden oturduğu yerde huzursuz kıpırdayıp duruyordu.

- Nerede kaldı bu tren?

Seden'nin annesi, Bayan Şivim iç çekerek,

- Bilmiyorum. Gecikti herhâlde. On beş dakika önce gelmeliydi, dedi.

Kapalı hemzemin geçitte bekliyorlardı. Annesi Seden'i teselli ediyordu.

- Bariyerler kapalı olduğu zaman trenin gelmesine az kaldı demektir.

Seden söylenip duruyordu.

- Geç kalmamam lazım. En iyi şeyleri almak için bit-pazarına ilk biz gitmeliyiz. Ağaç evimiz için bir masaya ihtiyacımız var.

Seden ve iki arkadaşı bir ağaç ev yapmışlardı. Bitpazarının tam bu sırada kurulması onlar için çok iyi olmuştu. Bayan Şivim:

- Bariyerler kapalı. Tren kesinlikle birazdan gelir, diye tekrarladı.

Sonunda tren gelmişti. Tina koşarak gelip kapıyı açtı ve bir şeyler anlatmaya başladı.

Ama saat kulesi altıyı çalıyordu ve gürültü o kadar çoktu ki anlamak mümkün değildi. Tina arabaya oturup hareket ettiklerinde anlattıklarını tekrarlamaya başladı.

- Kapılar sıkışmıştı. Bu nedenle tren son istasyonda beklemek zorunda kaldı.

Seden arabadan indiğinde Zilvana:

- Neyse ki gelebildin, diye bağırdı.

Katrin:

- Kimse bir şey almasın diye çok dikkat ettik. Ama sadece kırmızı bir araba geldi. Kısa bir süre durdular ve bir şey alıp almadıklarını bilmiyoruz, dedi.

- Kesin almışlardır. Araba, Şırayber ailesi eşyalarını kapıya koyar koymaz geldi, diye atıldı Zilvana.

Katrin her şeyi çok dakik takip etmişti.

- Şırayber ailesi altıya çeyrek kala eşyalarını çıkardı. Tam o sırada oradan geçtim. Araba geldiğinde burada oturuyordum, diye anlattı.

- Artık ne fark eder. Vakit kaybetmememiz lazım, dedi Zilvana.

Üç arkadaş eşyaların arasında gezmeye başladılar.

Seden, Şırayber ailesinin kapısında duran, güzel ahşap bir komodini göstererek,

- Bakın bir komodin! Böyle bir şeyi kim atabilir!

Seden komodinin çekmecelerini sırayla açtı. En sonuncusunda korkuyla irkildi. Dikkatle çekmeceye bakıyordu.

- Bu da ne?

Katrin elini çekmeceye sokmayı başaran ilk kişi oldu. Elinde koyu renk bir tüy yumağı vardı.

- Bu bir tavşan, diye bağırdı.

Gerçekten de Katrin'in elinde küçücük, korkudan titreyen bir tavşan vardı. Küçücük gözleriyle üç arkadaşa bakıyordu.

Zilvana öfkeden kendini kaybetmişti.

- Hayvana böyle bir işkence yapılır mı!

Şırayber ailesinin kapısına doğru fırladı ve hırsla kapıyı çaldı. Bayan Şırayber kapıyı açtı. Kocası da meraklı gözlerle arkasında duruyordu.

Zilvana hemen öfkeyle bağırmaya başladı:

- Siz işkenceciler! Ev hayvanınızı artık istemiyorsanız hiç olmazsa hayvan çiftliğine verin. Böyle bir hainlik...

Bayan Şırayber korkuyla sordu:

- Konu nedir?

Zilvana, tavşanı Katrin'in elinden alıp Bayan Şırayber'in burnuna tuttu. Ancak Bayan Şırayber hapşırıp gözleri yaşarmaya başladığında tavşanı geri çekti. Bu arada da Bay Şırayber konuya girme fırsatı buldu.

- Seni doğru anladıysam sen tavşanı bizim eski eşyalarımızın arasına sakladığımızı düşünüyorsun. Ama bunu başkası yapmış olmalı. Görmüyor musun eşimin tavşanlara alerjisi var, dedi ve Katrin'e dönerek devam etti:

- Hatırlamıyor musun üç sene önce eşimin alerjisi yüzünden köpeğimizi vermek zorunda kalmıştık. Bu bizim için çok zor olmuştu. O zamandan beri ev hayvanımız yok.

Katrin:

- Evet, doğru, diye itiraf etti.

Seden tavşanı okşarken,

- Ya şimdi, diye sordu.

Katrin düşünüyordu.

- Belki bu işkenceciyi yine de bulabiliriz. Sadece çok

iyi düşünmeliyiz. Şırayber ailesi eski eşyalarını altıya çeyrek kala çıkardı. Bunu çok iyi biliyorum. Altıyı çeyrek geçe tavşanı bulduk. Altıya çeyrek kala ile altı arası eski eşyaları tam olarak inceleyemedik. Ama biz kırmızı bir arabanın geldiğini gördük. Onun dışında kimse yoktu. Doğru değil mi?

Katrin:

- Kırmızı arabası olan herkesin, o saat aralığında nerede olduğunu kontrol etmemiz lazım.

Zilvana:

- Nasıl yani?

- Kırmızı arabası olan insanların altıya çeyrek kala ile altıyı çeyrek geçe arası nerede olduklarını ortaya çıkarmamız gerekiyor. Bize yalan söylemediklerinden emin olabilmemiz için de bir delile ihtiyacımız var. Onları gören biri gibi mesela.

Kırmızı arabası olan sadece üç kişi vardı:

Vihter, Şipet ve Blok ailesi. Hepsini dolaşıp o saatlerde nerede olduklarını sordular.

İlk sorguya çekilen Bayan Vihter:

- Şey, arabamla yoldaydım. Oğlumu Brembah'a yüzmeye götürdüm. Antrenman beş buçukta başlayıp altı buçukta sona erdi.

Katrin:

- O zaman altıya çeyrek kala ile altıyı çeyrek geçe arası burada olabilirdiniz, dedi.

- Ama ben Brembah'ta alışveriş yaptım ve hemen oğlumu alıp döndüm.

Bayan Vihter para çantasını araştırıp sonunda beyaz bir kâğıt buldu.

- Al bak!

Kâğıdı Zilvana'nın burnuna dayadı. Zilvana kâğıtta yazılanları okudu:

- Alışverişiniz için teşekkürler. 21.07.2004 saat 17.55

- Yani bugün saat altıya beş kala, diye tekrarladı.

Böylece Bayan Vihter'in o saatlerde bulunduğu yer teyit edilmişti. Üç arkadaş oradan ayrılıp devam ettiler.

Katrin sorguya çeken bir edayla,

- Saat altıya çeyrek kala ile altıyı çeyrek geçe arası neredeydiniz?

- Neden soruyorsun, diye bilmek istedi Bayan Şipet.

Zilvana:

- Bitpazarında terkedilmiş bir tavşan bulduk. Bu işkenceyi kimin yaptığını bulacağız.

Bayan Şipet kapıya yaslanmış üç arkadaşa gülerek,

- O sıralar Brembah'ta fizik tedaviye gitmiştim.

Seden:

- Bunu ispatlayabilir misin, diye sordu.

Amatör dedektiflerin inatçı tutumları Bayan Şipet'i sinirlendirmeye başlamıştı.

- Bana bakın, sizin sorularınızı cevaplandırmaktan daha önemli işlerim var benim. Bir çekmecede saklanmış sevimli bir tavşan ile bu kadar ilgilenmeniz çok güzel ama artık yeter diye düşünüyorum, dedi.

Fakat kızlar bu kadar çabuk tatmin olacak gibi değildiler. Muayenehaneyi arayıp Bayan Şipet'in randevusu olup olmadığını teyit etmek istediler.

Katrin cep telefonunu cebine koyup,

- Evet, doğru, dedi.

Bayan Şipet:

- Tabii ki hem de çok dakiktim. Çünkü altıya çeyrek kala trenini gördüm ve o treni gördüğüm zaman dakik olduğumu anlıyorum, diye anlatmaya devam etti.

Üç arkadaş veda ettiler. Heyecan yükseliyordu. Çünkü sadece Blok ailesi kalmıştı geriye. Bay Blok kapıyı açtı. Soruları dinleyip başını salladı.

- Hayır, sizi hayal kırıklığına uğratacağım. Bugün arabamızı kullanmadık. Egzoz arızalı. Yarın araba tamirhaneye gidecek.

Seden arabaya doğru yürüdü:

- Doğru, egzoz borusu yok.

Zilvana vazgeçmek istemiyordu:

- Ama belki şimdi düşmüştür.

- Dün tamirhaneden randevu aldık. Oraya sorabilirsiniz.

Zilvana itiraz etmeden kabul etti. Bay Blok kendi isteği ile numarayı verdi. Tamirhanedeki adam düşen

egzoz borusunun tamiri için dünden randevu alındığını teyit etti. Seden dişlerinin arasından tıslayarak,

- Sor bakalım egzoz borusu olmadan araba kullanılabilir mi?

Zilvana sordu, başını salladı.

- Evet, sürülebilirmiş ama araba çok ses çıkarırmış, diye cevap verdi.

Katrin düşündü ve,

- Gürültülü bir araba duymadık, dedi.

Herkesin söylediği doğrulanmıştı ama birisi ustaca yalan söylüyordu. Seden:

- Ben kimin yalan söylediğini biliyorum.

- Nasıl? Sen burada değildin ki!

- Tam da o nedenle biliyorum zaten, dedi.

1. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Korkusuz Üçlü):

Mari, Freda ve arkadaşlarına karşı kendi planını belirlemişti. Ağabeyinin resim malzemeleri ile Freda'nın bisikletini maymun tuvaletine dönüştürdü.

Yüzme havuzunda ağabeyinin ağaç evinin nerede olduğunu bildiğini ağzından kaçırmıştı.

- Senin üç katın uzunluğundaki ağaçlara tırmanıp orada evler yapıyor, diye iddia etmişti.

Her şey o kadar gizliydi ki bunu nasıl öğrenmişti acaba.

Eksilen çikolata da onu ele veriyordu. Cips ellenmemişti ama ağaç evinde oturmuş Freda'nın bisikleti için kıyafeti çizerken çikolatayı yemişti.

2. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Tahta Araba Yarışı):

Dagi'yi doğru ize götüren iki işaret vardı. Birincisi Frank'ın elinin üzerindeki siyah çizgiler. Bir kalemden kaynaklanıyordu. Frank elini, yazı yazarken boyadığı için utandığından değil, kazananlar listesini karaladığını ispatlar korkusuyla saklamak istemişti. Yarışmacılar yeniden isimlerini listeye yazdırırken o ve Zanni, Çilek

Lekesi ekibinin tahta arabasının tekerleğini gevşetme fırsatı buldu. Fakat kötü bir tesadüf, daha önce Tomas ve Nils'in de başına geldiği gibi Zanni de elini çiviyle yaralamıştı. Dagi'nin gördüğü, sözüm ona boya lekeleri kan lekesiydi.

Şüpheliler arasındaki Peta ise o aradaki zamanı mavi kanadı arabasına takıp boyamak için kullanmıştı. Dagi, Peta'nın mavi boyayı elinden sildiğini görmüştü.

3. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Engelli Yarış):

Suçlu kimdi? Kay ve arkadaşları.

Yarıştaki ilk talimatlar bilgisayarda basılmıştı. Daha sonrakiler ise elde yazılmıştı. Efi, talimatlardan birinin çok kötü bir yazı ile yazıldığını söylemişti ama bununla da kalmıyordu. Çok önemli bir harf hatası yapılmıştı. Bunu bir öğretmen bilgisayarda kesinlikle yapmazdı. Birinin kâğıtları değiştirdiği belliydi. Hem de plansız programsız. Birisi, birilerini şaşırtmak için bir plan yapsaydı bir gün önceden bilgisayarda bastırırdı. Ama grupların hangi sırada başlayacağı yarış sabahı belirlenmişti.

Büyük bir ihtimalle, Kay, Vladi ve Murat üç kızdan

hemen önce başlayacaklarını tesbit etmiş, kızların onların gizli ağaç evini bulmuş olmalarına karşılık intikam almak istemişlerdi. Sadece onlar, yani Aleks, Efi ve Karola'dan hemen önce yola çıkan grup, sahte talimatların başkaları tarafından görülmeden önce değiştirilmesini sağlayabilirlerdi.

Aleks hangi yolun eve gittiğini nereden biliyordu? Aleks iki önemli kuralı dikkate almıştı: Saate baktı. Dört buçuktu. O saatte güneş batıda olurdu. Çünkü doğudan doğuyordu. Sonra bir ağacın etrafında döndü ve yosun aramak için aşağı baktı. Yosun ağaçların kuzeyinde olur.

Böylelikle iki yönü tayin edebildi: Kuzey ve batı. Bir haritaya bakıldığında solda batı ve yukarıda kuzey görünürdü. Aleks sırtını kuzeye verdiğinde ve batıyı sağına aldığında sadece dümdüz gitmeleri yeterliydi. Böylece güneye, yani başladıkları noktaya gidebilirlerdi.

4. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Gözetleme Kulesi):

Yens, çiftliğin diğer tarafında birinin saklandığını biliyordu. Büyük bir gürültü yapıp kısrağın korkmasını ve Flo ile kayıplara karışmasını sağlamıştı. Bunu kâğıt

parçaları ispat ediyordu. Dünyanın en basit numarası: Bir kese kâğıdına üfleyip vurarak patlatmak... Bu da silah sesi gibiydi neredeyse.

Fakat Yessi'nin bu iş ile bir ilgisi yoktu. Çok öfkeli ve üzgündü, zaten bu siyah elbiseleri de o nedenle giymişti. Sonuçta babası, aygırı Gök Gürültüsü'nü damızlık olarak Bayan Kirtes'e satmıştı ama elbisesiyle çitin ve derenin üzerinden geçmesi mümkün değildi. Bu durumda sadece Karlo kalıyordu. O da ikizi gibi kızıl saçlıydı ve Yens dürbünden baktığında kırmızı bir şeyler görmüştü.

5. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Zehirli Dere):

Takım elbiseli adam sabun fabrikasını almak istiyordu. Fabrika sahibi Bay Kern'e iyi bir teklif yapmıştı. Ama o teklifi geri çevirmişti. Bu durumda bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir şekilde sekreterin anahtarını ele geçirmiş ve çoğalttırmıştı.

Lino ve Feliks ona, anahtarcıdan çıkarken rastlamışlardı. Sonra adam sekreterin anahtarını bulmuş gibi davranmıştı. Çoğalttırdığı anahtarı kendisi almıştı.

Feliks ile çarpışınca çiçeklerin arasına dalmıştı ama

sadece bir ayakkabısı çamurlanmıştı. Daha sonra her iki ayağı da çamurlanmıştı. Kanala giden yol ayakkabılarını kirletecek kadar ıslaktı.

6. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Bal Kabağına Saldırı):

Birkaç işaret ve akıllı bir kafa kıskanç komşuyu ele vermeye yeterliydi. Aleks uyumadan önce tuvaletten dönerken ağabeyinin çizmelerine takılmıştı. Başkaları da takılmasın diye çalıların arasına koymuştu. Tina ise Ulrih'in çizmelerini, komşularının her zaman yaptığı gibi duvar kenarında sıralıyken almıştı. Ondan sonra komşunun pantolonunun hışırtısını duydu. Bu pantolonun çıkardığı, horlama sesi gibi sesi gece duyduğunu hatırladı. Aynı şekilde bal kabağı oyulurken çıkan törpüleme sesini de duymuştu. Bu iki sesi de kirpi sesi olarak yorumlamıştı.

7. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Çekmecedeki Tavşan):

Zilvana haklıydı. Birisi yalan söylüyordu. Seden bunu anlamıştı. Katrin, Seden'i nasıl beklediklerini anlattığı zaman Seden'in aklına annesiyle beraber tren yolunda bekledikleri geldi. Tren gecikmeli gelmişti. Tina arabaya

bindiğinde saat kulesi altıyı çalıyordu. Bayan Şipet saat altıda hemzemin geçitte olabilirdi. Daha önce tavşanları çekmeceye koymak için vakti vardı. Ayrıca, diğer amatör dedektiflerin de dikkatini çekmesi gerekirdi ki Bayan Şipet kendini ele vermişti: Kimse tavşanların çekmecede bulunduğunu söylememişti ama o biliyordu.

Şipet ailesi tatile çıkmak istiyordu. Kimse bu kadar uzun zaman tavşanla ilgilenmek istemediği için Bayan Şipet kısa yoldan ondan kurtuldu.

Yazan: Ulrike Rogler

Frankfurt ve Berlin'de Alman Dili ve Edebiyatı, tarih ve psikoloji eğitimi almıştır. Çeşitli dergilerde, çocuk ve gençlik gazetelerinde redaktör olarak görev yapmaktadır. Simome Veenstra ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Ulrike Rogler, Berlin'de yaşamaktadır ve burada yazar ve gazeteci olarak görev yapmaktadır. Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Yazan: Simone Veenstra

Erlangen, Groningen, Berlin ve New York'ta, film, tiyatro ve edebiyat bilimi eğitimi almıştır. Eğitimini tamamladıktan sonra, kendini tam anlamıyla yazı yazmaya adamadan önce, bir süre rejisör ve redaktör olarak görev yapmıştır. Ulrike Rogler ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Agahta Christie Ödülü'ne aday gösterilmiştir. 2004 yılında ise Goethe Enstitüsünün "Genç Alman Yazarlar" sergisine katılmak için seçilmişti. Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Resimleyen: Gisela Dürr

Mainz'daki meslek yüksek okulunda iletişim tasarımı öğrenimi gördü. Öğrenimi bittikten sonra Zürih'te çok rağbet gören bir biçimlendirme okuluna burslu olarak devam etti.

Çocuk ruhu ve hayal gücünü derinden hissedebilme yeteneği sayesinde sayısız kitap resimlendirmesi yaptı. Yaptığı çalışmalarla, iki defa, Bologna'da gerçekleşen uluslararası çocuk kitapları sergisine katıldı.

Çeviren: Işık Çakır

1960 İstanbul doğumlu, evli ve iki çocuk annesi. İlkokulu Almanya'da okudu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Prehistorya Bölümü'nden 1982 yılında mezun oldu. Özel bir bankada 20 yıl çalıştıktan sonra emekli olan Çakır, çocuk edebiyatıyla ilgileniyor. Hâlen çocuk kitabı çevirileri yapıyor.